

Таинственъ никакъвъ и гордъ сияе пламъ....

И ето че така той заговори самъ :

— „Най-после, все едно дали това е верно,
Отвѣтъ що ни вестѣтъ, или пъкъ преднамерно,
Тѣй само — кой какво на сънъ е сънувалъ...

А приближава часъ заветний идеалъ,

Досѣга смѣтенъ блянъ въ душите и сърдцата,

Да придобие кръвъ и плътъ. Това е свята

Борба, що на мегданъ юнашки ще делимъ

810 Ний съ кръвния си врагъ — и върхъ ще одържимъ :

Не е то вече сънъ, ни дума, ни превара !

Успехъ е само тамъ където има вяра

И воля — а не сѣ те само въ тазъ душа ;

Съ надежди само азъ сърдце си не теша,

Когато казвамъ че времето приближава...

Ей до възкрѣсений день не много оцъ остава ;

820 Балбата ^{и ормита си} ~~омаи~~ зеленъ е метналъ на плещи —

~~и той че е готовъ~~ ^{и той че е готовъ} ни вести...

Но днесъ е други часъ ; а другъ часъ — друго слово.

820 Какво ни липсува, що имаме готово

Вий знаете сами. Отново въ Цариградъ

Е за оръжие изпратено. Назадъ

~~И тая работа тая не ще остане.~~

~~Народа е готовъ на итрви зовъ да стане,~~

~~И така само той отъ наяъ да види знакъ ;~~

Ще се явѣтъ безчетъ юнаци подъ байракъ, —

И днесъ когато е подготвено делото

Така, остава да обмислиме каквото

Е нужно, за да се докара всичко въ редъ...

830 Мъже сте, давайте по мъжки тукъ съветъ!... ^{сача, за дин саж}